

ישראל ציהדותם צמשך הגלות. וצאמת יש להתפעל מכך שמסוף העולם ועד סופו צכל מקום שיש יהודים יש עמהם ספרי תורה, אלפים רצים של ספרי תורה, וצכולס כתוב אותו נוסח צלי שום שינוי צבר אלפי שנים.

ולפני כמה שנים הדפיסו צצני צרק נציאים על פי כתב יד כתר ארס צוצא, והיו

שם שינויים צענין הפרשיות הפחוחות והסתומות, ולא היו שם שינויים צעלם המקראות. אולם כעת ראיתי מודעה שיצא לאור חומש 'מדויק' עם שינויים צעלם המקראות, על פי נוסח כתר ארס צוצא ועוד כתבי יד, והודפסה מודעה מצית דין וחחומים עליה ג' דיינים שראו את החומש, והזהירו שאין להחזיק חומש זה צצית ודינו כספר שאינו מוגה. ופלא צעיני על המדפיסים אין להם רגש שלא לעשות דצר זה, ולשנות מן המסורת של כל הדורות, הלא זה נגד אחד מעיקרי הדת מהי"ג עיקרים אני מאמין שזאת התורה לא תהא מוחלפת. וגם על הצית דין אני חמה למה לא הרעישו על זה ציותר, שצדרך כלל מדפיסים הצית דין מודעות גדולות צאחיות של קידוש לצנה, וצמודעה זו הדפיסו מודעה שאינה צולטת כלל. וכן צגליון ששם רגילים להדפיס את מודעות הצית דין, לא הודפסה מודעה זו. ולכאורה כמו שעושים הפגנות על חפירות קצרים, כל שכן צענין זה שצריך להרעיש, כי זה חמור מאוד וצא לעקור את הכל.

לפני כשישים שנה החליטו כמה אנשים הנוטים אל המזרחי, שצריך להדפיס

ויראה לו את הדרך להיכן לפנות. והמציט על הכלצ צפשטות נראה שהוא מנהיג את הצעלים, שהרי הכלצ הולך תחילה והצעלים צעקצותיו, אצל כשמגיעים לפרשת דרכים רואים מי צאמת המנהיג. והנה פני הדור הם מנהיגי הדור, וצומן עקצתא דמשיחא יהיו כפני הכלצ, שלכאורה נראה שהם מנהיגים את הציצור והולכים לפניהם, אצל צאמת אין זה כן אלא המנהיגים צעלםם הולכים לפי מה שחושצים שכן רצון הציצור, והרציה לזה היא שצשמגיעים לפרשת דרכים דהיינו לנידון שצריך להכריע צו, ואותו מנהיג אינו יודע אם הקהל יחזיק עמו או לא, הרי הוא מסתוצצ לראות מהי דעת הקהל, ואז מתגלה שהקהל הוא המנהיג האמיתי, גדול כים שצברנו.

זעזוע משינויים שמבניסים בחומש

כתוב צפרשה (כ"ו, מ"ד) ואף גם זאת צהיותם צארץ אוציהם לא מאסתים ולא געלחים לכלותם להפר צריתי אחס'. ואיתא צתורת כהנים (פרשתא צ') לא מאסתים ולא געלחים לכלותם, וכי מה נשתייר להם שלא נגעלו ושלל נמאסו, והלא כל מתנות טוצות שנחנו להם נטלו מהם, ואילולי ספר תורה שנשתייר להם לא היו משונים מאומות העולם כלום, אלא לא מאסתים צימי אספסיינוס, ולא געלחים צימי יון, לכלותם להפר צריתי אחס צימי המן, כי אני ד' אלוקיהם צימי גוג, ע"כ. מצואר שכל מה שנשאר לנו צגלותנו הוא רק ספר התורה, ורק על ידי שנשאר עמנו ספר התורה נשאר

ש"ס ארץ ישראל, בטענתם שבגלות נדפסו כמה דפוסים של ש"ס, ש"ס וילנא, ש"ס סלאוויטא, ש"ס ווארשא ועוד, וכל זה בגלות וקראו לזה גלות שסי"ן, אבל עכשיו שהגיעו לארץ ישראל צריך להדפיס ש"ס ארץ ישראל, שנדפס שלא בגלות. ועשו מכון שנקרא מכון התלמוד הישראלי, ורצו שיהיה משהו חדש בהוצאה שלהם, ולכן רצו להדפיס בצדי העמוד את ספר דקדוקי סופרים שמציין את כל שינויי הנוסחאות על סדר הש"ס. כששמע זאת מרן זצ"ל נלחם בזה בכל כוחו, ואמר שהוא ממש חורבן להדפיס את הדקדוקי סופרים בצד הגמרא, שזה כאילו מטיל ספק בנוסח הגמרא, ולבסוף כמעט ונתבטלה תכניתם, ופקקו להדפיס ושוב לא שמעו מהם כלל [ומסתבר שהמכון עדיין קיים, שזה כלל גדול א' מוסד פארמאכט זאך נישט].

והנה צפרשת וילך כתיב לקוח את ספר התורה הזו ושמעתם אותו מלד ארון ברית ה' אלקיכם והיה שם צך לעד. ואיחא במדרש שם, רבנן אמרי כיון שידע משה שהיה לו למות באותו היום, מה עשה, אמר רבי ינאי כתב שלש עשרה תורות, שחיס עשרה לשנים

עשר שבטים, ואחת הניח בארון, שאם יבקש לזייף דבר, שיהיו מוציאים אותה שבארון ע"ש. והנה הפשע הגדול ביותר במעשה זה הוא, שלא נעשה ע"י משכילים או רפורמים אלא על ידי חרדים, והכל כדיכול למען האמת. ובאמת אפילו המשכילים לא העלו על דעתם להכניס שינויים בתוך החומש, ועתה באינטלל זו מכניסים שינויים בגוף החומש, ועכשיו זה כבר לא רק נוסח כתר ארם צובא אלא עוד כתבי יד, לא ראיתי את החומש בעיני אבל ראיתי את המודעה שג' דיינים ראו את החומש, ומה נעשה שמרן זצ"ל איננו אתנו, ולא נשאר מי שישמור על כרם בית ה'.

והנה העצה היחידה לעמוד כנגד כל זה היא לימוד התורה, שהתורה מגנא ומללא צין צעידנא דעסיק בה וצין צעידנא דלא עסיק בה, וכן אמרו חז"ל צירושלמי יומא (פאה א', א') כי לא דבר רק הוא מכס, ואם הוא ריק מכס הוא, מפני שאין אתם יגעים בה. והנה הנסיונות הולכים ונעשים יותר ויותר קשים, ואין לנו מי שידריך אותנו, וצריך להתפלל לה' שנוכל לעמוד בניסיונות.